

for Principet „det tomme Rum“ mod Grundloven. (Dinesen: Noget Saadant har jeg ikke sagt!) Det ærede Medlem udtalte forleden Dag, at han gik til denne Kamp med Fortrøstning; ingen Anden har udtalt det; tværtimod. Min ærede Sidesmand (Nimestad), hvor fræs han end ellers er, indrømmede, at det er en meget uheldig, kritisk Stilling, vi ere komne ind paa, men ingen Anden end det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds har udtalt denne Fortrøstning, og derfor siger jeg, at han gaar i Spidsen for Principet „det tomme Rum“. Ligeledes har det interesseret mig, at han har en Meningsfælle i det ærede Medlem fra Kjerstemunde (N. Andersen). Jeg tror, at den Karakteristik, der i denne Henseende faldt fra det ærede Medlem fra Ribe (Bustf), af disse to ærede Herrer, er overmaade vel begrundet. Jeg kunde nævne saaledes forskjellige Punkter i Debatten, som jeg ikke kan andet end afvinde en mørk Side, men jeg skal ikke opholde mig derved. — Det var mit Ønske at rette et Angreb paa Ministeriet i Forbindelse med, hvad der alt er fremsagt, og jeg tror, at det er det Centrale under den nuværende Situation. Det kan ikke nytte, at vi skjule for os selv, at Marsagen til al vor Fortræd eller rettere Marsagen til al den Fortræd, som er tilstede i det nuværende Dieblis — jeg vil ikke sige vor Fortræd — ligger hos Ministeriet. Hvorledes staar Ministeriet? Ja, det er vor Opgave, mine Herrer, at gjøre os det klart. Der er faldet Ytringer af en æret meget ministeriel Taler igaar, som lød paa en Behreidelse over, at vi vilde vove at sige Noget om dette Ministerium og nærede Ønske om, at der skulde ske Forandringer, som om det laa udenfor vort Omraade, vor Kompetence. Nei, er der Noget, der ligger indenfor vor Kompetence, og som først og fremmest er vor Opgave, saa er det at have et vaagent og iagttagende Die for, hvorledes Landet indadtil og udadtil bliver ledet, hvorledes vore første Embedsmaend, de ansvarlige Ministre, vøgte deres Kalb. Det er det vor Pligt fremfor noget Andet at paase. Lovforslag kunne standfæses, Lovgivning kan komme til at staa stille, men Landet skal styres, og den Opgave kunne vi ikke aflevere, saaledes som vi kunne aflevere et Forslag til at begraves i et Udvalg. Hvorledes varetager da nu det meget ærede Ministerium Landets Interesser? Hvorledes fører det de mest ansvarlige Embeder af alle? Har det fremmet Landets Ære og Værdighed udadtil ved den Politisk, det fører, eller er det ikke Tilfældet, at det i den Henseende aabenbart staar i Bannrygte hos Alle for en saadan Politisk? Er der nogen fremmed Statsmand, han bo her eller han bo andetsteds, der kan fatte de Principer, hvorefter den høitærede Conseilspræsident fører Landet? (Udbrydelse af J. Sage). Det ærede Medlem fra Nivaa, fra Frederiksborg (S. Sage) kan maasse. (Sage: Der er heller ikke saadan en

Opposition i andre Lande!). Hvad kender det ærede Medlem til Oppositionen i andre Lande? Nei, de have ikke en saa godmodig Opposition i andre Lande, og de have en anden Betingelse for ikke at behøve at leve i saadanne Tilstande; de have ikke saa stærkt et Tilhæng af Tomme-Rums-Principet, af Vacuums-Principet, som de Herrer nu ville sætte iad istedetfor Grundloven. Det skal vel være Gjenstand for deres Fæstet den 5te Juni; istedetfor Grundlovsfæstet skulle de vel have Vacuumsfæstet. Under den høitærede Minister — oplyst er det ikke, at det er ved Feil fra hans eller hans Ministres Side — men under ham er en Traktat, hvortil vi knyttede store Forventninger, sønderreven. Med Hensyn til hele den Politisk, Ministeriet fører, er jeg overbevist om, at den høitærede Conseilspræsident ikke gjenem sin Udenrigsminister kan fremlægge noget som helst Dokument fra nogen fremmed Statsmand eller fra hans egne Gesandter, som udtaler deres Glæde over den Lykke, han bringer over Landet, eller de Principer, hvorefter han styrer det. Det Første, man skulde vente, var, at Landet styredes paa en saadan Maade, at man, hvor smaa vi end ere, hvor daarligt det end i mange Maader kan være fat med os, dog, forsaavidt man ser paa os fra Udlandet, har Agtelse for vor Færd. I den Henseende forstaar jeg, at Ministeriet har forsvømt Meget i at vøgte sit Embede godt, og det er jeg berettiget til her at udtale. Jeg vil endogsaa sige, at jeg er forpligtet til, naar Seilighed foreligger her, at udtale det. Det Andet, som et Ministerium — det være og kalde sig saa det One eller det Andet — skulde have en meget øm og fin Følelse for, er den lovlige Orden, og da navnlig, borgerlig talt, Lovens Lov: Grundloven. Kan det meget ærede Ministerium, den høitærede Conseilspræsident bestaa for en Undersøgelse af dette det andet Spørgsmaal? Hvorledes vilde denne Undersøgelse falde ud? Ja, man fortalte, at det ærede Medlem fra Frederiksborg (Dinesen), som nu spiller en Rolle med som Ordfører, ogsaa var med til i 1877 at faae Conseilspræsidenten til at forlange Ordet i et givet Dieblis, da dette ikke kunde effektueres vel at mærke, da Ordet ikke kunde gives ham efter Forretningsordenen. Haude det været paa en anden Tid, kunde det have været rigtigt nok, men det var paa en Tid, da det ikke kunde gives, at man hørte det ærede Medlem sige det. Jeg har hørt det uden Modsigelse fra anden Side, at den høitærede Conseilspræsident blev fornæmet over ikke at faae Ordet, og saa fik vi 12 Dage efter Provisoriet. Der forelaa, det er Alle bekjendt, aldeles ingen Nødvendighed for at gaa nogen som helst extraordinær Vej, endfise da at gaa til det, som til alle Tider, fra alle Sider, af Alle er fordømt som Grundlovsbrud. Men det generede ikke den høitærede Conseilspræsident; han havde faaet en personlig